

MIQUEL CALZADA, COM UNA MOTO

¡Quin morro, Miqui!

Amb «Clip Club» va fer el salt de la ràdio a la televisió. Ara, amb «Oh, Bongònia!», treu el nas per la pantalla de TV3 els dimarts i els dissabtes. La mili va ser la seva escola televisiva, fa ràdio des dels catorze anys, i porta la música a la sang.

Carles Singla

—**¿Com va néixer la idea d'Oh, Bongònia?**

—Abans d'anar a la mili, una de les coses que se'm van acudir era portar el Miquimoto a la televisió, amb el mateix ritme trepidant. Ho vam aconseguir una mica amb el *Clip Club*, que es va acabar quan els d'*Arsenal* van tornar del seu viatge. Llavors, jo vaig presentar un projecte per l'any que ve i em van dir que ens esperéssim, que tenien una cosa millor per a mi. Era la història aquesta de l'*Oh Bongònia!* que els interessava més perquè era un equip que ja estava format, el que feia el *Botó Fluix*, i ja funcionava. M'ho van proposar, vaig acceptar, i bé, Bongònia és un país imaginari, al qual passen moltes coses i, a més a més, hi ha video-clips i concursos, i coses d'aquestes. Una mica també fet amb un to didàctic, els grans de la música, i coses d'aquestes.

—**¿Qui escriu els guions del programa?**

—Ells, l'equip del programa. Jo només hi poso el *careto*... Agafo el guió, n'extrec l'idea, la memoritzo i l'explico. Passa que abans ens posem d'acord sobre per on anirem.

—**¿La votació que es fa a Bongònia dels mil principals és real?**

—No, també és tot bastant absurd. És per ironitzar una mica, des dels personatges que seuen al meu costat, que en principi estan allà per ajudar, però més

aviat castiguen, fins la llista aquesta dels mil principals... Les llistes totes són bastant *trolleres*, entre cometes, i una més ja no té importància. Els *clips* els tria la gent que munta el programa però també es té una mica de consideració amb les trucades.

—**¿Ha començat a augmentar la teva popularitat ara que dones la cara per la tele?**

—Home, només fa tres setmanes... No ho crec.

—**¿Quan el Clip Club es va acabar com el rosari de l'aurora, es va comen-**

DOMÈNEC UMBERT

FILMOTECA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

DIMECRES, 11

18.00 h.: EL JARDIN SECRETO, *Carlos Suárez*, 1984. Espanya.

20.00 h.: LA VAQUILLA, *Luis G. Berlanga*, 1985. Espanya.

22.00 h.: QUERIDO MICHELE, *Mario Monicelli*, 1976. Itàlia-França. V.O.

DIJOURS, 12

18.00 h.: INSIGNIFICANCE, *Nicholas Roeg*, 1985. Gran Bretanya

20.00 h.: UNA HISTORIA DE AMOR, *Francesco Maselli*, 1986. Itàlia V.O.

22.00 h.: UN BURGUES PEQUEÑO, MUY PEQUEÑO, *Mario Monicelli*, 1977. Itàlia V.O.

DIVENDRES, 13

18.00 h.: LA MASCARA DE LA MUERTE ROJA, *Roger Corman*, 1964. USA-Gran Bretanya V.O.S.E.

20.00 h.: INSIGNIFICANCE, *Nicholas Roeg*, 1985. Gran Bretanya

22.00 h.: VIAJE CON ANITA, *Mario Monicelli*, 1978. Itàlia-França

DISSABTE, 14

17.00 h.: DUNE, *David Lynch*, 1984. USA V.E.

18.00 h.: Se suspèn la sessió per la llarga durada del film anterior.

20.00 h.: LA MASCARA DE LA MUERTE ROJA, *Roger Corman*, 1964. USA-Gran Bretanya V.O.S.E.

22.00 h.: ROSY EL HURACAN, *Mario Monicelli*, 1979. Itàlia-França-R.F.A. V.O.

DIUMENGE, 15

12.00 h.: Matinal infantil: BOMBARDERO, *Michele Lupo*, 1982. Itàlia V.E.

17.00 h.: CONDENADOS DE ULTRATUMBA, *Freddie Francis*, 1972. Gran Bretanya. V.E.

19.00 h.: DUNE, *David Lynch*, 1984. USA V.E.

20.00 h.: Se suspèn la sessió per la llarga durada del film anterior.

22.00 h.: EL MARQUES DEL GRILLO, *Mario Monicelli*, 1981. Itàlia V.O.

Travessera de Gràcia, 63.
Telèfon 201 29 06

tar que no hi havia gaire bones relacions entre el Miquimoto i l'equip d'Arsenal. ¿T'entens millor amb l'equip d'Oh Bongònia! que amb els d'Arsenal?

—No, jo m'entenc igual amb tots. El fet és que una volta van anar al viatge aquest famós que va durar tres mesos, nosaltres vam continuar, però, quan van tornar, ells estaven dedicats només a la història aquesta. Ara, no hi havia cap mena de problema.

—¿Quants anys fa ja que funciona el Miquimoto?

—De fet, fa quatre anys que va néixer, però vaig estar un any a la mili, o sigui que són tres temporades.

—¿A la mili et coneixia la gent?

—Sí, sí. Bé, jo em pensava que m'ho passaria molt bé perquè em coneixerien i que m'aniria tot fantàstic, i va ser arribar a Alacant, la policia militar ens fa formar, que no en tenia ni idea, i «a ver, quien es ese Miquimoto». Era un tio de Barcelona: «Hola, què tal, si tens algun problema, la policia militar d'aquí a Alacant, no pateixis, jo sóc el "màfies" d'aquí». Però va ser l'única cosa que vaig trobar en tota la mili, res més.

Després, vaig anar a parar a València, a la policia militar, fins que al final em vaig poder introduir en una cosa que es deia «Sección de vídeo» i vaig proposar de fer un informatiu cada quinze dies, per a la tropa. Aleshores jo ho presentava com si fos un *No-Do*, sortia a la pantalla vestit de militar. En vam arribar a fer dotze, els tinc tots gravats.

—¿I encara te'ls passes?

—No, home no. Però sí que fa gràcia de tant en tant. Era divertit, i els guions, al final tenies ja la mentalitat castrense i li tiraves un morro, però brutal: «Glorioso acto a los caídos...». I tot el que sigui.

Però la policia militar va ser fatal, em vaig escapar de la mili, a València, només per dos dies, perquè en portava quaranta tancat.

—¿I vas tornar tu o et van caçar ells?

—No, va venir la guàrdia civil a casa meva, però es van portar bé, vaig tornar, i em van posar catorze dies només de prevenció.

—Aquesta temporada es va canviar l'horari del Miquimoto de cada dia, del vespre al migdia. ¿De què va venir això?

—Primer perquè es considerava que si es passava a la una del migdia, en haver-hi més audiència potencial, podia estar més bé. Però a més a més, el *Miquimoto Club*, a part d'estar dedi-

cat al jovent, hi ha un contingent important de senyores Maries i senyors Joseps que també se l'escolten. I la una del migdia és una hora que tant pots agafar els uns com els altres.

—¿Tens molt públic de iaies?

—Home, sí, n'hi ha alguna. De vegades truquen, i està bé, a mi m'agrada. Igual es pensen que així estan més a la vora de la canalla i els fills i els nés i tot això. I al migdia, perquè truqui la gent jove, uf, t'hi has d'escarrassar una mica; ara, dius papes i mames i pum, tots truquen.

—¿La teva mare escolta el Miquimoto Club?

—Home, sí, sóc el fill del seu cor.

—A l'hora que fas ara el programa hi ha molta gent jove que encara és a classe.

—Sí, però també n'hi ha molta que acaba de sortir o va a la tarda, o té els matins lliures. És una mica de tot.

—Ara, amb una hora de durada el programa també inclou entrevistes, parlar de problemes...

—Hem evolucionat una mica i ser el Miquimoto permet tocar els temes de manera diferent. Preguntar a un senyor amb corbata X, cosa que, si la fes una persona normal potser quedaria una mica groller o descarat, en canvi, és el Miquimoto el que ho pregunta.

—¿Quin és el tipus de nenes que t'agrada que et truquin?

—Bàsicament el segment que va entre dotze i disset anys, que no saben ben bé si sí o si no, però resulta que potser, que ai, que nosequè. Aquestes o després passant a l'altre segment, a partir de trenta-cinc anys.

—¿I et vénen a veure a l'emissora?

—Sí, també, també. Però passen davant del vidre, com si no volguessin mirar. N'hi ha algunes que s'atreveixen a entrar, però no vull ningú a l'estudi, perquè em poso molt nerviós, i més fent aquesta mena de programa.

—¿Tu, en el fons, ets molt tímid?

—Una mica, sí. Jo quan veig que hi ha algú a l'estudi, ja començo a pensar i ara aquest tio què estarà pensant. I això és un *feed-back* que es va fent gros, gros fins que jo no puc, tu. Jo mateix m'automatitzo que no puc i ja està, ja no puc.

—I les vegades que s'ha muntat el Miquimoto Club de cara al públic, a la unitat mòbil de l'emissora, ¿com t'ho has fet?

—De la manera següent: resulta que normalment només són tres quarts d'hora, tens un quart d'hora gravat. Te'n vas, prens un parell de whiskies, llavors tornes, et poses unes ulleres no

de color fosc sinó negres totalment, no veus absolutament res. Només sents, la música sempre a tot drap, et mous una mica com el Stevie Wonder i s'ha acabat.

—¿Quina màquina tens?

—Una Yamaha set i mig, la *chooper*, des de fa quatre anys. Bicilíndrica. La moto és potent, això sí.

—¿Quantes faves?

—Bastants... La més potent va ser quan portàvem dos mesos del Miquimoto, aquí a la Diagonal vaig donar unes quantes voltes en l'aire, però no em vaig trencar res. La moto destrosada, això sí. Vaig estar cinc mesos sense moto, però al final la vaig aconseguir arreglar una altra vegada.

—Tu havies començat treballant a Ràdio Sabadell.

—Era el que volia, perquè jo sóc de Sabadell, tot i que ara visc a l'Ametlla del Vallès, i ja saps la rivalitat que hi ha entre Terrassa i Sabadell. Però me la vaig haver d'empassar i demanar feina a Terrassa i em van dir que sí, curiosament, mentre que a Sabadell m'havien dit que em dediquéssim al parxís. Sense cobrar un duro, és clar, però vaig començar a Ràdio Terrassa amb catorze anys.

—Aquest any ja no tens la «Xulita» Sala de productora.

—No, se l'ha emportada el programa de la nit, a part que ja estava també amb el Barnils. Ara, aquest tercer any n'he tingut de diferents, me les van canviant.

—Totes les productores de Catalunya Ràdio són noies, ¿no?

—Sí, excepte un *pajarito* que es diu Martínez. Es veu que és una feina més determinada cap aquesta banda.

—¿Els tècnics són tots homes?

—Sí, es curiós això, però hi ha una teoria que és del Pep Salsetes, un cuiner amic meu, que em sembla bastant encertada. És que les dones i les màquines no s'entenen. I això està molt clar, amb qualsevol tipus de màquina.

—¿Amb les motos tampoc?

—Jo crec que tampoc. Tot i que la moto representa el que representa, pe-

rò no, no s'entenen. És com si totes dues tinguessin el mateix pol i no, no...

¿M'entens?, com si es repelissin. Llavors, quan surt una mossa que domina bé una màquina, és que la domina, però brutalment, amb la qual cosa es confirma la regla...

—¿Treballeu amb guió?

—Els dies de cada dia sí, els dissabtes tens una mínima idea del que penses fer, però t'ho suggereix una mica la dinàmica mateixa de les trucades.

—Has creat escola, molts disc-jòqueis de ràdio fan pura imitació del Miquimoto.

feó de Sabadell, i quan tenia dos o tres anys, que no sabia ni llegir, ja entenia les notes del pentagrama i solfejava.

Vaig cantar als cors de Clavé, a un parell de corals infantils, vaig anar al conservatori de música, vaig cantar a l'Orfeó de Sabadell... Tot això, fins als dotze anys.

—¿Quin és el tipus de música que a tu t'agrada de veritat?

—El fet de tocar tants discs fa que en un moment donat et pugui agradar qualsevol cosa. Ara, per mimetisme o per òsmosi matrimonial, d'òpera, me

«Ser el Miquimoto permet tocar els temes de manera diferent».

—Potser perquè en aquell moment era el primer. Jo no crec que hi hagi res inventat, senzillament és anar modificant.

—¿No és una mica trist haver d'estar tots els dissabtes a la nit tancat aquí?

—Una mica sí, i més que res, no hi ha dos dies de festa seguits des de les vacances. I això empenya una mica, Però vaja, tampoc m'avindria a fer-lo gravat, almenys el programa del dissabte. Alguna vegada el pots deixar gravat, però no...

—Una altra de les teves habilitats és cantar seguint les músiques que poses.

—Home, a la meua família, per la banda del meu pare eren dels cors de Clavé, i per la de la meua mare, eren de la basca dels Orfeons. Quan jo vaig néixer, el meu avi era director de l'Or-

n'he d'empassar molta, i música clàssica del romanticisme també... La meua dona és una gran forofa de la música clàssica en general.

—¿I escolta el Miquimoto, ella?

—Sí, de tant en tant també.

—¿I com és que no poses òpera al programa?

—Home, perquè considero que es podria fer i ho he pensat alguna vegada d'intentar fer un programa de música clàssica, mantenint la concepció formal. Hi pot haver *jingles* igualment, i podries fer una llista, jugar amb la vida dels compositors i a més, saps per endavant quins són els èxits. Jo crec que podria enganxar gent, però és un públic molt determinat. Ara, el que tinc molt clar és que no m'he gastat ni em penso gastar mai un duro en música de discoteca. □